

Бранимир Кршић

ПРЕЧНИК
ПРАЗНИНИ

Изабране и нове пјесме

БЕОГРАД
2025

ВРЕМЕПЛОВ

Горану Пејровићу

Враћа се бивше ново, још неизмишљено
доноси јуче сутра, пророк испод гроба
кроз зелене жиле трава струјаће суво сијено
и објашњавати боје петог годишњег доба

Не можеш име оном небившем изрећи
(ил' замислити зидине већ несрушене куле)
лишће капље с грана у пупољ непостојећи
и урла значење броја лежећег испод нуле

Црној гуми крв је рептилско срце труло
продисан ваздух, миран, вјежба се у бури
смишљена у почетку – азбука глуми расуло
(креда циједи мастило кроз рам на карикатури)

Заборављен куршум у земљи ископа раку топу
(тада се тијело и храна у истом праху згоде)
ја бивам лик на филму кроз платно у биоскопу
а гола дјеца носе у устима старе роде

Вјекови броје минуте – рађају сопствене претке
(пукнуто вријеме пуно ликова из романа)
историја нас лови на исте кухне летке
будуће варамо скоком преко меридијана

* * *

Јул је. Зенит лѐта. При крају и жетва.
(Мисао о зими стеже као клетва!)

Обара машина златне копљанике –
лобање од зрња збијене у кике.

И сада у пољу мјесто крушног храма
у хумкама дугим лежи мртва слама.

(Мада, сутра неће остати ни прње
кад однесу благо и запале стрње.)

И звечка о метал младо зрње, прашно...
(Оно и не личи још увијек на брашно.)

У дубини вреће или колу снопља –
хљеб сутрашњи већ је положио копља!

СУСПЕТ

Тек срели смо се и сјели
срдечно, ал' ко по казни.
Сад свако празно булазни.
(Параван приче нас дијели.)

И ко је сада (шта мнимо)
тим нашим сабрањем призван?
Мене – што вазда сам мимо
и тебе – што хоћеш изван!

Али се кријемо вјешто
под лица, кодове фраза.
А нико не доби: *нешито!*

И прије живјели не би,
но један да, преко јаза,
другога спозна у себи.

6. НОЋ У МЕНИ И ЈА У НОЋИ

Шта ти о ноћима рећи што собом свицима служе
да бљесковима над житом будућу ријеше дилему?!
Пожудом, (ал' и смирењем), ко сипе пипке да пруже –
ја желим тад само једно: тек постати *све у свему!*

И стојим у својој тами (из ње све мртво ме дира)
у дворишту што је међа лудог и полулудака.
Тама ме у себе мами. Ко то супротности збира?!
Јер, дијете сам ноћи, мада – суштински бојим се мрака!

Жељан сам светога, али – горим од невиног блуда!
(Шта душу миром да згрије, кад већ је залеле ватре...)
Ја живим, Господе, само: твоја да свједочим чуда.

Ово је *удесна ура* кад мртви кроче из рака.
Док пишем – молим за чудо! (Али му не тражим знака.)
Ил' ће и ноћи и мене лудило собом да сатре.

ДИЈАКУ И ЗОГРАФУ, БЕЗИМЕНУЈУШЧИМ

Нема лѣка 7000 (1492)

Непознати

Дијаче-Оче (Вуче-Зографе),
 под пламом иже луча смрчева
 за гушћи писмен твориш двографе
 и словесима плотиш литије –
 монашких кол'ко (ръци)* грчева
 у мученичко стане житије?
 А и када те(н), Душе паме(н)ти,
 још у тренутку пероопита,
 азијских коња прену копита –
 гдје ли се дјену тад пергаменти?
 Име(н) ти магла нијемих звукова,
 надгробноје у лигатурама –
 у Путиру си че(н)ст же букова.
 Твој слог се и сад мјери урама –
 док дворски чтеци с царем блудниче...
 (Дијаче-Вуче) Оче-Худниче!

---

* Реци.

НАУК

оцу Ђури

Ко није гледо кроз зелен прућа
ватре, што туђе кровове ломе,
и на згаришту не стаја своме –
не зна тај, брате, шта је то кућа.
Ко није у гроб (виш каквог доца)
за својим претком бацио грумен,
влажан и љепљив, од мрака румен,
не зна тај шта је – имати оца.
Тек оном ко је од других гажен –
шири се душа: (пшенична башта).
Ком опрости се – постаје блажен,
а Богу сличан онај ко прашта.
(А ти, Господе, сваки чуј јаук
и плод му, другом, подај у наук.)

АГНЕСИ

(Нерођеној кћери)

Ти не знаш куда и с киме,
јер мутно је твоје сабрање.
А имаш Незвјерско име,
(свикло већ на заклање).

А лако се, знај, заблуди
под свјетлом свечаних ложа.
Ти срести с вуненом ћуди –
звјерских мани се кожа.

И сумњај у чуђења строга
јер узрасти су им спори.
Прерасти таквога бога:
(сунце у сумњи гори)!

И немој духом да смагнеш.
А буди откуд ти мило.
О буди откуда било,
ал' бонди, ал' зови се(н)* – *Агнеш*.

---

* Ал' буди, ал' зови се...

ВУКША

(Нерођеном сину)

Крв ври од вучјега јека.
 Немуштиш ти се у биће.
 Али со земаљског вијека –
 залуд, још, о теби мниће.

Ловим те срчаном вагом.
 (Скоро си увијек ко јуче.)
 И залуд имену драгом
 тепам, сад престрашно: *Вуче!*

У мојој клупчаш се бори,
 само ћеш сазрети прије.
 (Лакше ли оцу да створи
 или му боље да мрије?!)

Ван тебе трули све, јења,
 најдубље бивам ти сверад.
 Ти растеш кроз преумљења.
 (Не буди ко ова звјерад.)

Нек путем около греба
 куд сјени твоја фигура,
 оцу си, (ближњем) – ко треба.
 (*Којијесѿјављењска ура.*)

ЈЕРЕТИЧКА ЗА ГАВРИЛА

С мишљу на каквог вожда
и, ваљда, с вјером у Бога,
ти си и пуцао. (Можда –
јер си имо у кога.)

Тек што си бацио сису –
с које посрка намет
и младе ти године нису
пратиле сушту памет.

На том тужном почетку,
а на властиту крају,
мнио си: у твом метку –
смрт ће таћи аждају.

А народ што бјеше пао
када си потего муњу,
дебелог мяса би дао
да сада врати се у њу –

у истјерану Европу...
Из провинције наше
гдје на̄с, стопу у стопу,
сјене господске плаше.

ЛАМЕНТ ВУКА БРАНКОВИЋА

Био сам само дјечак кад ми се виђење дало
 (да замашташе ми се очи дуго сам подозрево),
 Ал' видјех и Газиместан, царство труло и пало,
 проклетство угледах своје, и задње Смедерево.

Видјех и царску круну која немаше пријесто,
 и мраком слуђене људе што свог се порода боје,
 задуго видјех Србију као прокажено мјесто
 жељну корице хлеба и двије, три мрвице проје.

Видјех путеве многе којима нема ко проћи,
 удовице, мајке без дјеце, на земљи гроб до гроба.
 Петсто година видјех мрачњаштва у самоћи
 (и више, још много више!)... И хиљаде сеоба.

Јунаштво узалудно, кулу лобања пуну,
 видјех да прогнанике исплаћују, у ствари, купци,
 и како јадни Срби адресе погрешне куну.
 Видјех да владике блудне осташе среброљупци.

Буљукe злочинаца, били туђи ил' наши,
 себра беземљаша како у небо звера.
 Најумније нам главе убијају великаши.
 Видјех мртвога себе. (И потоњег Оливера!)

Видјех оне што виде како се истине плаше,
и на српскоме трону мноштво безумника.
И оно што бјеше моје – да више није наше...
(Ко би вам истину реко да није издајника?!)

ПЛОВИДБА, БРОД

Мору, кад дође до даха,
ако ли немаш једра –
истури гола њедра
по цијену влажног краха.

Судба морнаре глача.
Нису ни муња ни вода
религија брода
него руке веслача.

Плима бродове чува.
Шта ће им свети оци
ако их склопе у боци?
Стаклена вода је сува.

Мудру је земља опна.
Пловидба нема куда
изван морскога суда –
бонаце су јој копна.

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Бранимир Кршић рођен је у Сиску 7. 03. 1981. године. Основну школу завршио је у Доњој Бачуги 1995. године. Средњу школу завршио је 2001. године у Котор Варошу (БиХ). Дипломирао је на Одсјеку за српски језик и књижевност Филозофског факултета у Бањалуци 2006. године.

До сада је објавио четири књиге пјесама: *Обичне њјесме* (2009), *Черџорезник* (2012), *Разјовор са Сјеваном* (2012) и *Говорне мане* (2016).

Живи у Доњој Бачуги (Петриња, Република Хрватска).